

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασιλός

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Είδα ένα ανέκδοτο, λέει «κι εκεί που έμαθα να δένω γραβάτα ήρθε ο Σύριζα!» Γιατί το λέω; Εκεί που έλεγα να τσακωθούμε λίγο, με τον Θέσπιδά που μου λές έγραψε τραγωδία, ήρθε το «αριστείον» και μου τα χάλασε. Το ευχαριστώ μου για την όλη συμπαράστασή σου είναι πολύ μεγαλύτερο κι από σοβαρούς καυγάδες.

Αλήθεια θέλω να εκφράσω το ευχαριστώ μου και δημόσια σε όλους για την απονομή του βραβείου «Υπατία» σε μένα και φυσικά και σε σένα για τα καλά σου λόγια. Στην ΑΧΕΠΑ αρχικά και γενικά, στον Πλάτωνα, την επιτροπή που το αποφάσισε, στους φίλους και όλους που έζησαν μαζί μας την ωραία βραδιά, στο δείπνο του περασμένου Σαββάτου.

Πολλά και απο καρδιά τα ευχαριστώ μου και δεν μπορώ να σφίξω το χέρι όλων, αλλά δεν μπορώ να μην ξεχωρίσω μερικούς, συντελεστές της επιτυχίας της βραδιάς. Από τους Προέδρους και τους υπεύθυνους της Λέσχης, τους εκπροσωπούντες τα μέσα επικοινωνίας και φορείς, τους στενούς φίλους που παραβρέθηκαν, την οικογένεια και... δεν χρειάζονται περισσότερα γιατί γίνεται κουραστικό.

Όμως, δεν μπορώ να μην κάνω ιδιαίτερη μνεία στον κύριο συντελεστή της όλης εκδήλωσης, στο Καθηγητή Βασίλη Αδραχτά που μίλησε τόσο βαθυστόχαστα και εμπνευσμένα, καθώς και τους Καθηγητή Γιώργο και κυρία Μάρσια Καναράκη που ήρθαν από το Μπάθεροτ για να παρευρεθούν στην εκδήλωση.

Ακόμα ένα ιδιαίτερο ευχαριστώ στην Οργάνωση Ελλήνων Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών, ΕΕΛΚΑ, για το δώρο που μου πρόσφερε η Πρόεδρος κυρία Πόπη Μαλλιάνου, μια θαυμάσια πυρογραφία του εκλεκτού καλλιτέχνη Δημήτρη Αρσενίου. Μια θαυμάσια εικόνα της Υπατίας, σημαντικό έργο, ένα από τα οποία είναι γεμάτη η αίθουσα της ΑΧΕΠΑ καθώς συνεχίζεται η έκθεση. Και θέλω να πάω με σουχία να τα χαρώ, γιατί μόνο κλεφτά και επιπόλαια τα χάρηκα με την πολυκοσμία.

Ήταν μια όμορφη βραδιά σε πολιτισμένη ατμόσφαιρα, ένα Συμπόσιο πραγματικό, με καλό και πλούσιο φαγητό, με πολιτισμένη και φιλική ατμόσφαιρα που τους ικανοποίησε όλους.

Για μένα μια μεγάλη τιμή, γιατί εγώ δεν επεδίωξα ποτέ την προβολή και ό,τι έκανα, αν έκανα, το είδα πάντα σαν κοινωνικό καθήκον. Δεν κάθισα ποτέ να μετρηθώ και να προβληθώ, ή να

Ο Γρηγόρης Χρονόπουλος συγκίνησε με την ομιλία του μετά την παραλαβή του βραβείου «Υπατία».

συναγωνιστώ. Αγαπάω τον συνάνθρωπο, πιστεύω στον άνθρωπο και έδωσα πάντα φιλικά το χέρι μου σε κάθε ευκαιρία. Πιστεύω πως όλοι έχουμε μέσα μας ένα καλό παιδί που κοιμάται, (εδώ θα έλεγα, αντί να διαβάζει τα μαθήματά του). Ε, κάνει και ζαβολιές καμιά φορά, τί να να πεις, παιδί είναι! Να είμαστε καλά. Άνθρωπος μηδέν άγαν, τίποτα παραπάνω.

Ο Παλαμάς είπε «Στον άνθρωπο ιερός ας είναι ο άνθρωπος, η ζωή και τραγική και αγία και μία».

Να είμαστε καλά, εγώ δεν νομίζω ότι έκανα κάποιο άθλο, αλλά αν λένε οι πολλοί πως κάτι έκανα καλό... στη Δημοκρατία η πλειοψηφία νικάει!

ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Τώρα που τα φαινόμενα εξανεμίστηκαν κι άνθρωποι μας το 'παν καθαρά πως κοροϊδεύουν αλλήλους, τώρα που τα όνειρα ταξίδεψαν κι ανθρώπινη φύση απόδειξε τη δύναμή της, τώρα που δεν απόμεινε έρεισμα για τη δειλία και τη διαφυγή, ας συγκεντρωθούμε τώρα σε κάποιο σημείο, σε μία θέση. Αν αποζητάμε ακόμα τα εισαγωγικά στη λέξη άνθρωπος. Συνέπεια είναι η βάση, το βάθρο, το θεμέλιο. Από κει θα δούμε τον κόσμο να περνάει, να καμαρώνει ή να φιδοσέρνεται. Μόνο θυμήσου, πρέπει να υπηρετήσουμε τη συνέπεια. Πρέπει.

Χωρίς αυτή πώς θα μπορέσουμε να σταθούμε όρθιοι;

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Αγαπητέ Γρηγόρη,

Εσύ δεν χρωστάς ευχαριστήρια σε κανέναν μας, εμείς σ' ευχαριστούμε γι' αυτό που είσαι και γι' αυτό που μάς προσφέρεις τόσο γενναιοδωρα. Το Σάββατο έζησα όμορφες στιγμές και

σε καμαρώνω, επειδή οι φίλοι μου είναι λίγοι και δεν βραβεύονται, όμως πιστεύω πως η βράβευσή σου, η αναγνώριση της μεγάλης προσφοράς σου έπρεπε να είχε γίνει προ πολλού και ευτυχώς που κληρονόμοις δυνατά γονίδια.

Την άποψή μου για την βράβευσή σου θα τη διαβάσεις στη σελίδα 9 στη σημερινή εφημερίδα μας που έχουμε αφιερώσει σ' εσένα, όχι επειδή είσαι φίλος, αλλά επειδή το αξίζεις και πραγματικά χαιρόμαι όταν κάνουμε πρωτοσέλιδο άτομα που έχουν προσφέρει πολλά σ' αυτή την μεγάλη οικογένεια που λέμε παροικία.

Θα συγχαρώ και την ΑΧΕΠΑ που αναγνωρίζει και τιμά αυτούς που χωρίς ιδιοτέλεια έβαλαν το πειραδάκι τους στο μεγάλο οικοδόμημα που φτιάξαμε με κόπους, θυσίες και γενναιοδωρία, έστω αν δεν είναι επώνυμοι και μακάρι να την μιμηθούν άλλοι φορείς τιμώντας δικούς τους ανθρώπους. Σ' αυτή την παροικία δεν περισσεύει κανείς και θα πρέπει ν' αναγνωρίζει τους εργατές της.

Θα μπορούσα ν' αναφέρω πολλά άτομα που θα έπρεπε να έχουν βραβευτεί ήδη από την παροικία, αντί να τούς τιμούμε κατόπιν εορτής όταν δεν είναι πια μαζί μας για να χαρούν, εφόσον το θέλουν φυσικά. Θα μπορούσα ν' αναφέρω πολλά άτομα που έφυγαν από κοντά μας χωρίς να τα βραβεύσουμε.

Το Σάββατο, η Στοά Πλάτων τίμησε τη μνήμη της Υπατίας και καλά έκανε, όμως, τότε θα τιμήσουμε την Ελληνίδα μετανάστρια για την ανεκτίμητη προσφορά της; Δεν αρκεί πια η εμποροποιημένη και ιδιωτικοποιημένη Ημέρα της Γυναίκας με τα γνωστά γλυκανάλατα εγκώμια που προκαλούν χασμουρητό. Είναι απαραίτητο να τεκμηριωθεί το μέγεθος της παρουσίας της και της ουσιαστικής προσφοράς της στην ανάδειξη του Ελληνισμού της Διασποράς. Για την ακρίβεια και η μαμά Ελλάδα θα έπρεπε να είχε δημιουργήσει στο

κέντρο της Αθήνας ένα Ίδρυμα Ελληνισμού της Διασποράς με μουσείο και βιβλιοθήκη που θα ήταν η κιβωτός για τις επιστημονικές, λογοτεχνικές, επιχειρηματικές κλπ. δραστηριότητες αυτών που διέπρεψαν και τίμησαν το ελληνικό όνομα σε καινούργιες πατρίδες. Θα μπορούσαν οι έλληνες πολίτες, αντί να μάς κολακεύουν με απδίες τύπου «είστε οι καλύτεροι Έλληνες» και να προσφέρουν με τεράστιο κόστος τζάμπα ταξίδια, να οργανώνουν κάθε χρόνο την «Παγκόσμια Ημέρα Ελληνισμού της Διασποράς» σαν μικρό φόρο τιμής για τα παιδιά της που τη δοξάζουν κάθε μέρα με τις μεγάλες επιτυχίες τους σε ξένες κοινωνίες.

Γνωρίζω ότι ονειροπολώ, καλέ μου φίλε, αφού δεν πρόκειται να γίνει τίποτε όσο είμαστε μια διαλυμένη παρέλαση εδώ και στο κέντρο. Εχουμε όλα τα φόντα για να κάνουμε θαύματα, τις γνώσεις, την πείρα και τα χρήματα (τουλάχιστον εδώ στο Σίδνεϊ) και τα αναλώνουμε σε διαφωνίες, αντιδικίες και ατέλειωτα μπλα μπλα που δεν καταλήγουν σε τίποτε θετικό.

Αντίθετα, με κίνδυνο να κατηγορηθώ πάλι πως είμαι... εξαπέρυγο(!), βλέπω πόσο μεθοδικά εργάζονται οι φορείς της Αρχιεπισκοπής και πετυχαίνουν πραγματικούς άθλους, όπως το Ίδρυμα «Εστία» για άτομα με ειδικές ανάγκες, η «Βασιλειάδα» που φιλοξενεί εκατοντάδες ηλικιωμένους μας, τα Κολλέγια, το Κέντρο Πρόνοιας, ακόμη και ο ακάματος αιδ. πατήρ Νεκτάριος στον Ι.Ν. Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης, που κάθε μέρα προσφέρει χωρίς τυμπανοκρουσίες ένα φαγητό και όχι μόνο στους φτωχούς.

Ασφαλώς και η Κοινότητα προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες με το γηροκομείο της, τα απογευματινά σχολεία της, τα νηπιαγωγεία της, τις εκκλησίες της και το απαράμιλλο Φεστιβάλ. Ούτε υποτιμώ τον μεγάλο φιλανθρωπικό και πνευματικό ρόλο της ΑΧΕΠΑ σαν τη τρίτη μεγάλη δύναμη στην παροικία μας.

Αλλά οι υπόλοιπες οργανώσεις, με τεράστια συνολική παρουσία, τί προσφέρουν εκτός από χοροεσπερίδες και... εκδρομές;

Θα μου πεις ότι υπάρχουν εξαιρέσεις και συμφωνώ, όπως η ΟΕΕΓΑ και μερικές οργανώσεις με φιλανθρωπική δραστηριότητα, όμως στη συντριπτική πλειοψηφία τους οι εθνοτοπικές οργανώσεις είναι ένας πραγματικός γίγαντας της ομογένειας στην Αυστραλία σε χειμερία νάρκη, που αργεί πολύ να ξυπνήσει και κινδυνεύει να πεθάνει στο βαθύ ύπνο του...